

CREATORII DE HĂRȚI

CARTEA A TREIA

—> CREATORII DE HĂRȚI <—
CARTEA A TREIA

Negura. roșie

S.E. Grove

 EDITURA
NICART

Pentru Rowan

În acel moment aveam trei copii care mergeau pe jos cu mine, unul călare și unul pe care îl căram în spinare.

Am avut, în anul acela, o recoltă bună de porumb, din care o parte fusese strânsă și pusă deoparte pentru iarnă.

La o zi sau două după ambuscada de la lacul Conmissius, Sullivan a venit cu armata la râul Genesee și soldații au distrus toate alimentele pe care au putut pune mâna. Au ars o parte din porumb, iar restul a fost aruncat în râu. Ne-au ars casele, au ucis puținele vite și caii pe care îi aveam, ne-au distrus pomii fructiferi și au lăsat în urmă doar țărână și surcele. Cu toate acestea, indienii au reușit să scape și erau de negăsit.

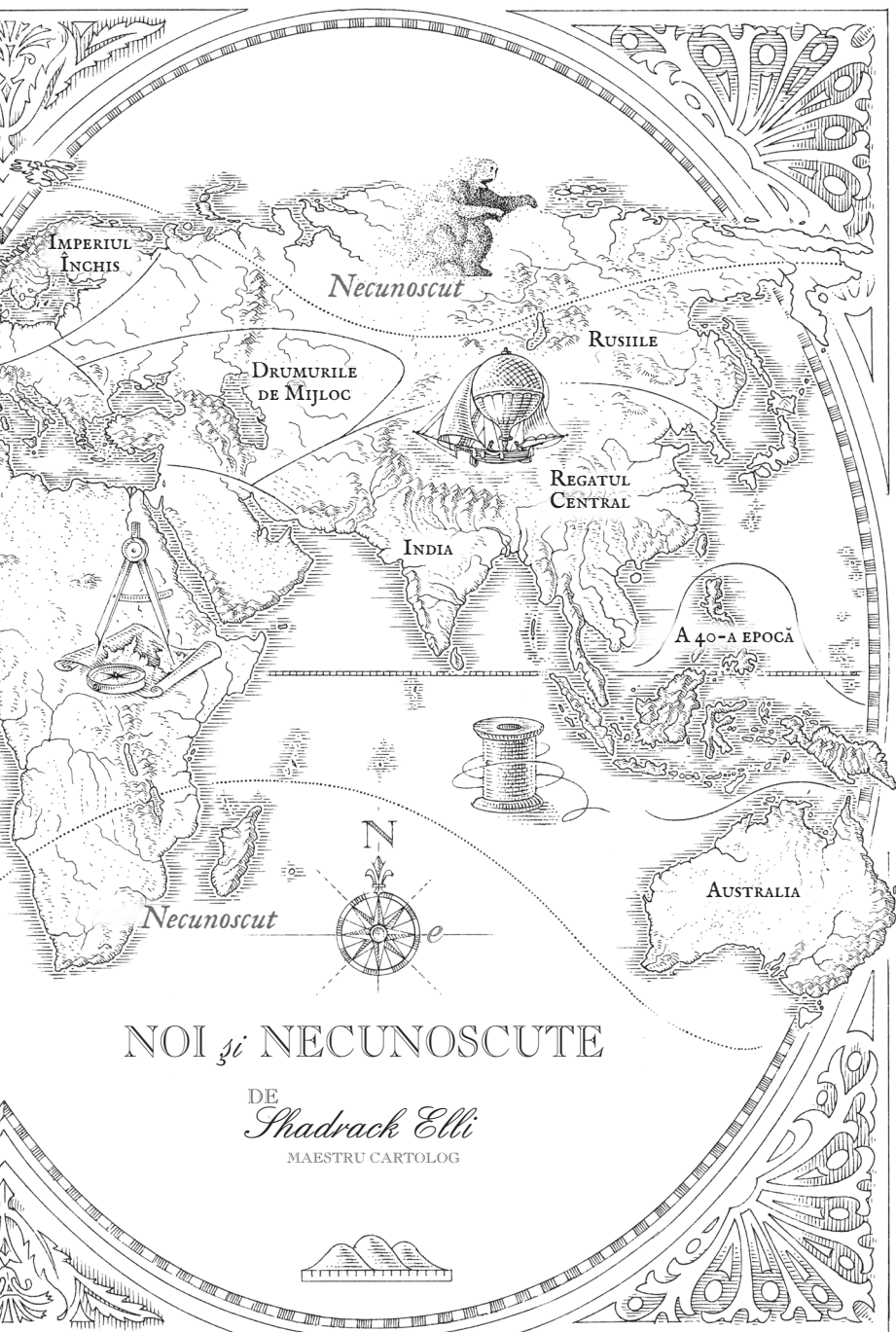
După ce a traversat râul încolo și înapoi, distrugând tot ce se putea distruge, armata a pornit spre est. Indienii noștri i-au văzut plecând, dar au bănuț că intenția lui Sullivan era să ne pândescă întoarcerea și să ne ia prin surprindere. Așa că am decis ca mare parte din tribul nostru să vâneze acolo unde ne aflam în acel moment, până când Sullivan avea să se îndepărteze suficient cât să nu mai existe pericolul de a se întoarce să ne mai chinuie.

Am căzut de acord și am continuat să vânam până când indienii ne-au asigurat că nu mai exista niciun risc să ne înapoiem pe pământurile noastre. Prin urmare, ne-am întors cu toții, dar ce amărăciune ne-a cuprins când am constatat că nu mai rămăsese absolut nimic de mâncare, nici cât să ținem în viață un copil, o singură zi!

Vremea se răcise deja și era furtunoasă și, cum nu mai aveam nici casă, nici mâncare, m-am hotărât numaidecât să-mi iau copiii și să îmi port singură de grijă.

Dehgewärnis (Mary Jemison de Seneca), 1779

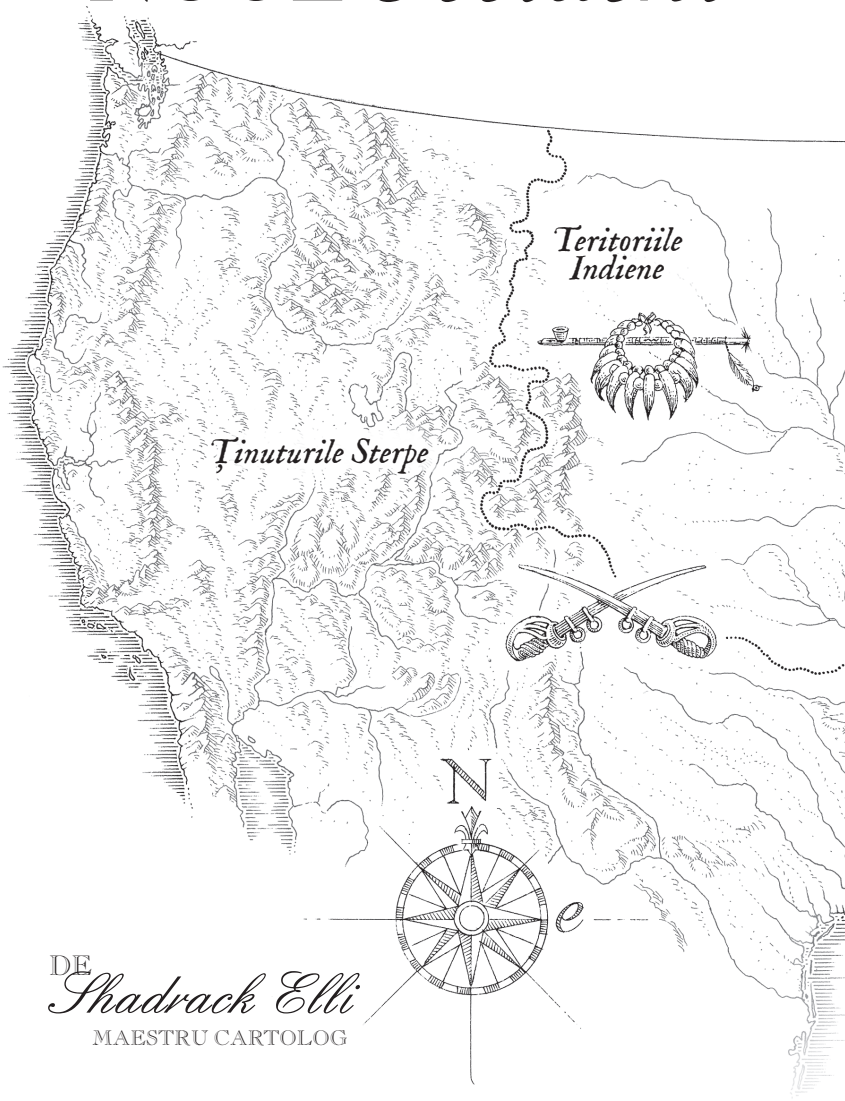

NOI și NECUNOSCUTE

DE
Shadrack Elli
MAESTRU CARTOLOG

NOUL *Occident*

DE
Shadrack Elli
MAESTRU CARTOLOG

26

EPOCILE ADIACENTE

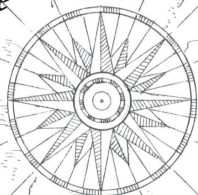

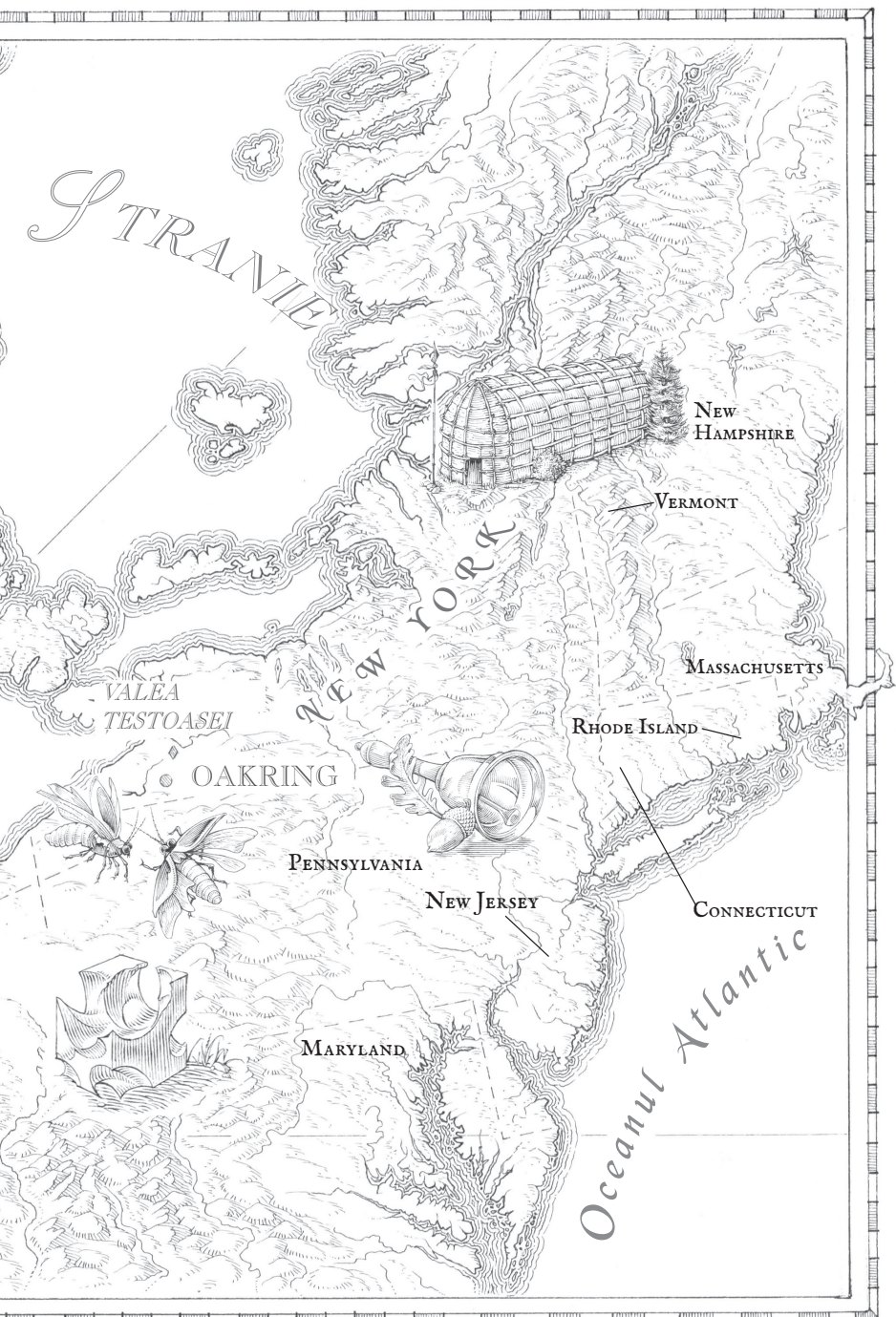
MAREA STRANIE ȘI ÎMPREJURIMILE

MAREA

*Teritoriile
Indiene*

SALT LICK

Vei înțelege că prioritatea noastră era să împiedicăm înaintarea Epocii Glaciane și să ne salvăm pielea – nu-mi permiteam, ca de obicei, să-mi satisfac firea curioasă. Așadar, ce am aflat? Știam că Blanca, Lachrima care mă ținuse prizonier, se bizuia pe recruții Nihiliști să-i facă treaba. Știam că Blanca le năucise mințile și le luase multe dintre amintiri cu ajutorul clepsidrei, o oroare pe care o văzusem cu ochii mei în funcțiune. Știam că Oamenii-de-Nisip, cum le spunea ea, îi erau loiali și bănuiam că fuseseră de la bun început atrași de ea fiindcă vedeau în marea ei viziune asupra lumii o cale de revenire în Epoca Veracității. Și-au închipuit, ca și ea, că repercusiunile Marii Scindări puteau fi cumva reversibile. Cu toate astea, întrebările noastre depășeau și încă depășesc cu mult răspunsurile pe care le avem. Cum i-a găsit și i-a recrutat pe Oamenii-de-Nisip? Din ce Epoci au venit ei? Și, cel mai important, de ce erau în stare acum, că Blanca nu mai era? Aveau să se retragă și să se facă nevăzuți? Sau urmau să reapară și să urmărească un scop mai important, poate chiar mai înfiorător?

Din rapoartele personale ale lui Shadrack Elli
către prim-ministrul Cyril Bligh

PROLOG

23 iulie 1892

Dragă Shadrack,

Vremea continuă să fie rea în Teritorii. Norii apăsători, inerți și coborâți par să nu mai plece nicăieri. Nici nu-mi amintesc când am văzut ultima oară soarele. Însă acum, lucrurile s-au înrăutățit. Astăzi s-a întâmplat ceva ce nu mi-a fost dat să văd în veci și ce nu poate fi explicat. Nici nu-mi vine să-ți descriu. Hai să-ți povestesc cum s-a petrecut!

M-am trezit în toiul nopții la auzul unor zgomote la ușă. În prag stătea o femeie pe care o cunosc dintr-un orașel vecin, Pear Tree. Esther avea o mină pe care o mai văzusem o singură dată, pe fața unui bărbat care fugise și scăpase dintr-o pădure în flăcări: suferința, suspiciunea și zăpăceala i se învolburau în ochi. Părea să nu știe dacă se afla printre vii sau printre morți.

– Casper? mi-a șoptit. Tu ești?

I-am spus că da. Nu am priceput povestea pe care mi-o relata și a trebuit s-o spună de mai multe ori. Chiar și atunci când, în sfârșit, i-am înțeles vorbele, tot nu-mi dădeam seama ce semnificație aveau.

Zicea că totul începuse seara, puțin înainte de apus totuși, căci încă era destulă lumină. Strângea de pe frânghie hainele uscate ale copiilor, când a zărit un abur roșu care venea peste zidul de piatră al grădinii ei. Întrebându-se ce să fie, a privit substanța stranie cum se apropia, până când s-a înălțat și s-a umflat, învăluind-o cu tot cu frânghia de rufe, fără să lase nici casa la vedere. O vreme a rămas așa și a așteptat neliniștită. Și-a dat seama că aburul avea un miros dulceag, ca de floare. După care mirosul s-a schimbat. S-a stricat – asemenea cărnii putrezite.

A auzit un țipăt în depărtare și sunetul a umplut-o de groază. S-a chinuit să înainteze prin ceață și s-a năpustit în casă. A dat de aburul stacojiu care ocupa fiecare încăpere și coridor și panica i s-a transformat în teroare. Și-a strigat copiii, a orbecăit prin casă cum a putut. Apoi a văzut intrușii: trei șobolani imenși, mari cât niște bărbați în toată firea, cu ochii negri de cruzime și cu colții ascuțiți și îngălbeniți. A înșfăcat un cuțit din bucătărie și i-a alergat prin casă, temându-se de ce le-ar face sau ce le-ar fi făcut copiilor ei. Șobolanii s-au ascuns în cămară și au șuierat la ea prin ușă.

Pe copii nu-i găsea niciunde.

I-a strigat din ce în ce mai disperată și, până la urmă, a ieșit din casă clătînându-se. Apoi și-a dat seama că propriile țipete purtau ecoul celorlalte, de pretutindeni, din fiecare casă din Pear Tree. Întreg orașul era răvășit de panică. Ceva nu-i dădea pace, o anume incertitudine, dar nu știa să zică ce. Nu știa decât că ceva era în neregulă.

„Negura este de vină“, și-a dat seama în cele din urmă. „Sunt tulburată, și asta de când cu negura.“

A găsit drumul și a pornit pe el, cu toate că sunetele de fiecare parte erau înfricoșătoare. Când, în sfârșit, a ieșit din Pear Tree, se întunecase. Își dădea seama că lăsase negura în urmă, pentru că mintea i se limpezea. S-a uitat înapoi spre oraș, dar nu vedea nimic în beznă care se așternuse, numai că auzea fără încetare țipete și strigăte. Impulsul de a se întoarce și de a-și căuta copiii se lupta cu cel de a căuta ajutor în altă parte. Nesigură, încă nedumerită de ce văzuse, a venit aici și m-a trezit în toiul nopții.

Am adunat tot consiliul și, în mai puțin de-o oră, eram în drum spre Pear Tree. Am ajuns exact când se iveau zorii, puturoși și jilavi, cum s-a întâmplat în fiecare zi, toată luna asta. Negura roșie se ridicase, dar își lăsase amprenta în mai multe feluri. Un sediment subțire de cel mai pur roșu acoperea fiecare suprafață: zidul de piatră din jurul orașul Pear Tree, frunzele fiecărui copac, acoperișul fiecărei case, suprafața fiecărei poteci și fiecărui drum. În vreme ce intram încet în orașul amuțit, am văzut ce mai lăsase în urmă negura: epave umane.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost un bărbat care stătea pe prispă și ținea în mână botina cu șireturi a unei femei. Când i-am vorbit, ne-a ignorat întru totul. M-am apropiat și l-am întrebat dacă pățise ceva. În sfârșit, și-a întors ochii spre mine și a ridicat botina, spunând:

– Lupii nu se încălță.

Părea șocat de propria afirmație. Nu am mai scos nimic de la el.

O parte dintre case și hambare fuseseră arse de către locuitorii lor. Duhoarea era insuportabilă. Multe case care rămăseseră intacte aveau ușile întredeschise în mod

amenințător și am surprins cu privirea obiecte de mobilier rupte, perdele sfâșiate, ferestre sparte.

Nu are sens să-ți mai descriu, Shadrack, căci este mult prea oribil, dar cred că în acele câteva ore s-au pierdut jumătate din viețile din Pear Tree.

Ne-am întors acasă la Esther. Era în stare de șoc, evident – nu zicea nimic și tremura lângă mine în timp ce mergeam.

– Este ceva, zicea, cu vocea spartă, pe măsură ce ne apropiam de casa ei. Este ceva ce nu înțeleg.

– Eu nu înțeleg multe, am spus eu.

– Cum, a continuat ea, de parcă n-aș fi zis nimic, cum au putut șobolanii să baricadeze ușa cămării?

Mărturisesc că nu am luat-o în serios. Părea o întrebare fără rost în toiul unei asemenea catastrofe. Fără îndoială că pricepuse adevărul înainte ca eu să întrezăresc orice din el. Dar când am ajuns acasă la ea, am înțeles. Grăbită, neliniștită de dubiul ei brusc, a intrat repede și s-a dus la ușa cămării. A bătut imediat în ea.

– Deschideți ușa, s-a tânguit. Deschideți ușa, vă implor!

S-a auzit o încăierare, după care hârșăitul unor lucruri grele mutate unul câte unul. Ușa s-a crăpat și cei trei copii ai lui Esther au scos capul și ne-au privit cu ochii măriți de frică.

E o distorsiune, Shadrack, o percepție înnegurată care schimbă realitatea din fața ochilor tăi în ceva de spaimă. Supraviețuitorii care-și puteau aduna gândurile ne-au descris viziuni diferite – toate îngrozitoare. Nu era niciun intrus, niciun monstru. Negura făcuse oamenii din Pear Tree să se întoarcă unii împotriva altora.

Dacă este săvârșită de mâna omului, este cea mai crudă faptă pe care am văzut-o vreodată. Dacă este plăsmuită de natură, nu este mai puțin înspăimântătoare. Te întreb: ce este? Să fie parte din vremea care ne chinuie sau nu are legătură? S-a întâmplat doar în Pear Tree sau și în altă parte? Te rog, spune-mi ce știi!

(Îi voi da scrisoarea lui Entwistle, așa cum ai cerut. Aștept instrucțiuni în caz că dorești să procedez altfel pe viitor.)

*Al tău,
Casper Bearing*

